

‘De chirurg van nu herinneren aan de coassistent van toen’

# Op het krukje naast de specialist

Roselien Herderschee

Mara Simons (pseudoniem) is coassistent en sinds kort webcolumnist bij Medisch Contact. ‘De situaties die in dit leerproces ontstaan en de voelbare druk om te móeten presteren, kan ik niet onbeschreven laten.’

**C**ursussen, keuzevakken en stages in de journalistiek konden haar uiteindelijk niet verleiden. Een jaar geleden begon Mara Simons (1986) toch aan haar coschappen. Eerst die bul binnenslepen en dan verder kijken, was de gedachte. ‘Het leek mij realistischer om dokter te worden met een beetje journalist dan journalist met een beetje dokter.’ Met cum laude middelbareschoolresultaten kon zij beginnen aan de universiteit van haar voorkeur. Tijdens haar studie moest zij kiezen tussen wetenschappelijk onderzoek en bestuurlijke activiteiten. Het werd het laatste: ‘Ik had geen tijd voor beide. Mijn bestuursjaren waren een leuke en leerzame tijd, die ik niet had willen missen. Bovendien, welke ervaring uiteindelijk beter uitpakt bij een sollicitatiegesprek kun je toch niet voorspellen’. Schrijven deed Mara ondertussen in bladen vanuit zowel geneeskundige als andere invalshoeken. Tijdens haar coschappen ontstond de behoefte om ervaringen in columnvorm te delen.

## Klein wordt groots

Met haar columns wil Simons voorkomen dat het leven van de coassistent wordt neergezet als een herhaling van uitgekauwde taferelen. ‘Dat is uiteraard een uitdaging, want elke coassistent maakt onvermijdelijk vergelijkbare gebeurtenissen mee. Iedere coassistent heeft wel eens moeite met een lange ok-sessie, lange werkdagen en vroeg opstaan. Dat zijn geen clichés, dat is de werkelijkheid. Ik

zie er een uitdaging in om kleine gebeurtenissen in mijn columns uit te vergroten. Naar mijn

idee moet een columnist zichzelf vooral niet te serieus nemen en zijn zelfspot en humor noodzakelijk. Het leven van de coassistent is nu eenmaal fascinerend. Om lezers geboeid te houden moet je dicht bij je eigen schrijfstijl blijven en zo die fascinatie weten over te brengen.’

## Realistisch

Ze wil het leven van de coassistent niet mooier of dramatischer maken dan het is. ‘Veel columnisten zijn geneigd in hun verhaal naar een zoetsappig einde toe te werken, waarin zij zelf de hardwerkende en leergierige coassistent zijn. Daar krijg ik kriebels van. Ik schrijf niet om lezers te laten huilen van ontroering. Ik wil de realiteit laten zien en die is vaak eerder ontvullend dan emotioneel.’ De verwachtingen, geschapen door zowel de specialist als de coassistent zelf, zijn vaak hooggespannen. ‘Als arts heb je verwachtingen waar te maken. Je kunt niet zeggen: ach, ik heb bij deze patiënt de verkeerde diagnose gesteld, maar de volgende keer gaat het vast wél goed. Nee, want dan is deze patiënt dood. Aan de ene kant is het dus logisch dat ook de coassistent verwachtingen heeft waar te maken. Aan de andere kant: het blijft een leerschool. De situaties die in dit leerproces ontstaan en de voelbare druk om te móeten presteren, kan ik niet onbeschreven laten.’ Volgens Simons liggen coschappen bij de aios nog vers in het geheugen. De specialist moet vaak wat dieper graven. ‘Door ervaringscolumns van een coassistent te lezen wordt de chirurg van nu weer even herinnerd aan de tijd dat hij op het krukje naast de internist zat.’ 

Hiernaast een van Simons' columns. Meer columns op [www.medischcontact.nl/columns](http://www.medischcontact.nl/columns).

*‘De realiteit is vaak eerder ontvullend dan emotioneel’*

# Hippocrates & Co

## *Elevator pitch*

H

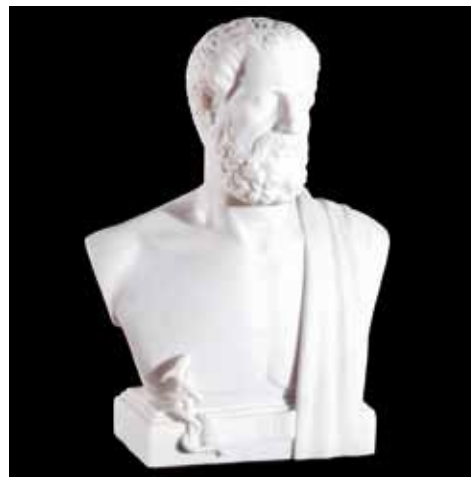
Mara Simons is coassistent

beeld: Getty Images

*Jammer dat mijn mede-co  
het concept liftstille  
nog niet heeft begrepen*

Het is tien voor acht op dinsdagochtend. Vier grijze, stalen liftdeuren staren me emotieloos aan. Dan, 'pling', daar is ie, de tweede van rechts. De deuren schuiven open en ik stap naar binnen. Welkom in de *elevator pitch*. Je staat alleen in een lift en plots komt op de tweede verdieping de professor of decaan binnen die jou een opleidingsplek of hoger cijfer kan bezorgen. Je hebt dertig seconden voor jullie je bestemming bereikt hebben. Go! De lift is een vreemde biotoop in het normaal altijd zo hiërarchische en strikt gescheiden ziekenhuiswereldje. Hier staat opeens de hele ziekenhuisbevolking iets te dicht op elkaar in een iets te klein hokje. Hoofd chirurgie naast de echtgenoot van de vrouw die nu op H4 ligt te bevallen, bouwvakker die werkt in de enorme herrie van G6 naast tweedejaarsstudent verpleegkunde op weg naar haar eerste stagedag. Zonder de druk van een *elevator pitch* en het idee dat je nú die opleidingsplek chirurgie moet bemachtigen, is de lift al ongemakkelijk genoeg. De stilte die er hangt, is altijd van het pijnlijke soort en iedereen doet mee aan het spelletje: hoe observeer ik de rest van de lift, maar kijk ik tegelijkertijd niemand aan? De spiegel aan de achterwand is hierbij bruikbaar, maar tegelijkertijd gevaarlijk: voor je het weet staar je elkaar via de spiegel aan. Op de eerste verdieping stapt een witte jas in. De kindernefroloog. Bekende liftsituatie als coassistent:

'Ik ken jou wel, maar ken jij mij ook en moet ik je dan ook gedag zeggen?' Hij knikt me toe, ik knik terug. Derde verdieping, deuren gaan open. 'Hey, Maral!' Mede-co van interne stapt naar binnen. 'Hey, hoe is het?' We praten op gedempte toon, volume openbare ruimte waarin men elkaar niet mag storen. 'Goed, met jou?' 'Ook goed.' Stille. Waar kun je het over hebben in een lift met zes meeluisteraars? Iets te dicht naast me staan een man in krijtstreppak, de kindernefroloog, een ouder echtpaar dat nauwlettend de liftknopjes in de gaten houdt, een schoonmaakster en een fors uitgevallen verpleegkundige. 'Lekker weekend gehad?' vraagt interne-co dan maar. 'Ja...', zeg ik langzaam. Ik ben me opeens erg bewust van mijn witte jas.



Een erg gezellige zaterdagavond en een zondag bankhangen met een kater, dat is niet hoe een perfecte bijna-dokter haar weekenden besteedt, toch? Ik houd het dus maar bij: ja. Weer een ongemakkelijke stilte. Verdieping vier. Er stappen een man en vrouw in, hij met stierennek en strak hemd zonder mouwen, zij in joggingbroek met tanktop. Ze kijken me aan en knikken. Situatie 'jij kent mij wel, maar ik heb geen idee wie jij bent'. Oh, wacht, de ouders van die jongen op G5... Toch? Die jongen bij wie ik twee keer misprikte en die nu begint te huilen zodra ik zijn kamer binnenkom, die jongen. 'Ga je zaterdag weer naar De Gieter?' Co-interne heeft toch weer een gespreksonderwerp gevonden. 'Vorige week was een mooi feestje of niet dan?' Ik wil het niet over feestjes hebben, jongen. Stap eens uit, zit interne niet op de vierde? 'Nog een leuke patiënt voor je presentatie gevonden? Die met CF?', gaat hij verder. Ja, die met CF ja, en zijn ouders staan recht tegenover je, wil ik tegen hem schreeuwen. In plaats daarvan kijk ik strak voor me uit en mompel 'mmm'. 'Hey, heb jij je tussenbeoordeling nou ook van dokter X gehad?' Jammer dat mijn mede-co het concept liftstille nog niet begrepen heeft. Verder houdt iedereen keurig zijn mond. Als hij de vraag opnieuw wil stellen, knik ik vlug. 'En? Een A plus? Jij ging toch voor cum laude?' De kindernefro kijkt me intussen geïnteresseerd aan. Cum laude, hoor ik hem grijnzend denken, jij? Ik sla met mijn vlakke hand op het knopje van de zesde verdieping. 'Sorry, ik moet er hier echt uit.' Als de deuren dicht zijn, druk ik opnieuw op het liftknopje. 'Hallo,' groet ik op liftvolume, als ik de nieuwe lift binnenstap. Ze knikken me allen kort toe en kijken weg. Heerlijk zo'n stilte.